

РЕШЕНИЕ

№ 112

гр. Благоевград, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети октомври
през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова
Катя Сукалинска

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Ангелина Бисеркова Въззивно гражданско
дело № 20221200500584 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх.№ 5362/16.05.2022г., подадена от
„****“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.П., ул.“****“ № 11,
представлявано от управителя С. Г. Л., действащ чрез пълномощник-адв.Г. К.,
БАК, служебен адрес гр.П., ул.“****“ № 15, ет.2 срещу Решение №
113/05.05.2022г., постановено по гр.д. № 658/2021г. по описа на Районен съд-
П. в частта, с която е признато за установено съществуването на вземане на
„****“ ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Х., бул.“****“ № 51,
представлявано от управителя В. И. Б., от „****“ ЕООД, ЕИК ***, в размер на
6 935.40 /шест хиляди деветстотин тридесет и пет лева и четиридесет
стотинки/ лева, представляваща неплатена част от цената, с включен ДДС, по
Договор за строително-монтажни работи с № П8/13.09.2018г., сключен между
„****“ ЕООД /възложител/ и „****“ ООД /изпълнител/, във връзка с което е
издадена фактура № 100354/12.07.2019г., ведно със законната лихва считано
от 21.12.2020г. до погасяването, за което вземане е издадена Заповед за
изпълнение по чл.410 от ГПК № 9791/23.12.2020г. по ч.гр.д. № 1423/2020г. по

описа на Районен съд-П..

В жалбата се навеждат подробни доводи за незаконосъобразност и неправилност на атакувания акт, с които се обосновава искане за отмяна на решението в атакуваната част и постановяване на друго, с което искът бъде отхвърлен като неоснователен. Претендира съдебни разноски. Не прави доказателствени искания.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК насрещната страна „****“ ООД депозира чрез пълномощник - адв.И. С., писмен отговор, с който заявява становище за неоснователност на въззивната жалба. Релевира подробни аргументи в подкрепа на заявената позиция и пледира за потвърждаване на обжалваното от „****“ ЕООД решение като правилно и законосъобразно. Претендира съдебни разноски. Не прави доказателствени искания.

В срока по чл.259, ал.1 ГПК „****“ ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Х., бул.“*****“ № 51, представлявано от управителя В. И. Б., депозира чрез пълномощник - адв.И.Стойчева, въззивна жалба с вх.№ 3612/17.06.2022г. срещу Решение № 113/05.05.2022г., постановено по гр.д. № 658/2021г. по описа на Районен съд-П. в частта, с която са отхвърлени предявените от жалбоподателя срещу „****“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.П., ул.“*****“ № 11, представлявано от управителя С. Г. Л., установителни искове за сумите:

1 778.76 /хиляда седемстотин седемдесет и осем лева и седемдесет и шест стотинки/ лева, представляваща неплатена част от цената по Договор за строително-монтажни работи с № 24/04.07.2018г., сключен между „****“ ЕООД /възложител/ и „****“ ООД /изпълнител/, във връзка с което е издадена фактура № 100278/02.10.2018г., ведно със законната лихва считано от 21.12.2020г.;

392.31 /триста деветдесет и два лева и тридесет и една стотинки/ лева, представляваща начислена лихва за периода от 17.10.2018г. до 18.12.2020г. вкл. за забава на горепосочената главница, произтичаща от Договор за строително-монтажни работи с № 24/04.07.2018г.;

192.12 /сто деветдесет и два лева и дванадесет стотинки/ с ДДС, представляваща част от главницата по фактура № 100354/12.07.2019г. за извършени СМР по Договор за строителство № 118/13.09.2018г.;

1 011.71 /хиляда и единадесет лева и седемдесет и една стотинки/ лева, представляваща мораторна лихва, начислена за периода от 27.07.2019г. до 18.12.2020г. върху горепосочената главница, произтичаща от Договор за строително-монтажни работи с № П8/13.09.2018г.,

за които е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК № 9791/23.12.2020г. по ч.гр.д. № 1423/2020г. по описа на Районен съд-П..

В жалбата се навеждат подробни доводи за незаконосъобразност и неправилност на атакувания акт, с които се обосновава искане за отмяна на решението в атакуваната част и постановяване на друго, с което претенциите бъдат уважени изцяло като доказани и основателни. Не прави доказателствени искания. Претендира съдебни разноски за две инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК насрещната страна „****“ ЕООД, ЕИК *** не депозира писмен отговор.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция за „****“ ЕООД, ЕИК *** процесуален представител не се явява. Депозира писмено становище, с което заявява, че поддържа въззивната жалба. Не прави доказателствени искания.

За „****“ ООД, ЕИК ***, в открито съдебно заседание процесуален представител не се явява. Депозира писмено становище, с което заявява, че поддържа подадените въззивна жалба и писмен отговор. Претендира съдебни разноски съгласно списък по чл.80 ГПК, представя писмени доказателства. Прави възражение за прекомерност на претендирания от насрещната страна адвокатски хонорар.

Във въззивното производство не са събрани нови доказателства.

Съдът, като съобрази доводите във въззивните жалби, както и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по гр.дело № 658/2021 година по описа на Районен съд-П. е образувано въз основа на искова молба, подадена от „****“ ООД, ЕИК *** срещу „****“ ЕООД, ЕИК ***, обективизираща установителни притенции с правно основание чл.422, ал.1 във връзка с чл.415, ал.4 от ГПК във връзка с чл.79, ал.1 от ЗЗД, чл.266, ал.1, изр.първо и чл.258, предл.второ от ЗЗД /главни иски/ и по чл.422, ал.1 във връзка с чл.415, ал.4 от ГПК във връзка с

чл.86, ал.1 от ЗЗД /акцесорни искове/ да се признае за установено съществуването на вземания на ищеца от ответника за сумите, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК № 9791/23.12.2020г. по ч.гр.д. № 1423/2020г. по описа на Районен съд-П., а именно:

8 906,28 лева, представляваща неплатени суми по фактури за извършени СМР по Договор за строителство с № 24/04.07.2018г. в размер на 1 778,76 лева, кореспондираща с фактура № 100278/02.10.2018г. и Договор № П8/13.09.2018г. в размер на 7 127,52 лева, кореспондираща с фактура № 100354/12.07.2019г., с вкл.ДДС;

1 404,02 лева лихва за забава, от която : по фактура № 100278/02.10.2018г. в размер на 392,31 лева, за периода от 17.10.2018г. до 18.12.2020 г. вкл., а по фактура № 100354/12.07.2019г. – лихва в размер на 1 011,71 лева за периода от 27.07.2019г. до 18.12.2020г. включително, ведно със законната лихва, считано от 23.12.2020г. до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът претендира присъждане на сторените в заповедното производство съдебни разноски за държавна такса в размер на 206,21 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, както и разноски в исковото производство.

Ищецът твърди, че се е снабдил със заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК за процесните вземания, срещу която заповед длъжникът е подал в законоустановения срок възражение, с което е оспорил съществуването на вземанията с твърдения, че не са му връчени фактурите, нито документите, въз основа на които са издадени фактурите. В тази връзка ищецът обосновава правния си интерес от предявяване на иска.

Ищецът твърди съществуващи с ответника облигационни правоотношения, възникнали по силата на сключени с ответника в писмена форма Договор за строителство с № 24/04.07.2018г. за направа на хидроизолация на покрив на „Оптикс Божурище“ гр.София и Договор за строителство № П8/13.09.2018г. за направа на хидроизолация на покрив на офис сграда с магазини, находяща се в УПИ II -71 с адрес гр.София, район „П.“, жк „Л.-зона Г“, кв.15. Ищецът твърди, че е изпълнил възложените му от ответника СМР, във връзка с което първият е издал фактура № 100278/02.10.2018г. за извършени СМР по Договор за строителство № 24/2018г. за сумата от 1 778, 76 лева и фактура № 100354/12.07.2019г. за СМР по Договор за строителство № П8/13.09.2018г. за

сумата от 7 127,52 лева. Твърди, че вземанията по фактурите са изискуеми и неплатени. В исковата молба се релевира твърдение, че процесните фактури са изпратени на ответника по електронна поща, както и че вземанията по тях са коментирани от служители на двете страни. Твърди, че процесните фактури са връчени в оригинал на представител на възложителя -служителя И.К., лично от управителя на дружеството-ищец. Твърди, че по време на издаване и връчване на фактурите лицето И.К. е изпълнявал длъжност по съблюдаване изпълнението на извършените по процесните договори СМР и е било лице за контакт по всички въпроси, свързани с тях.

Ищецът твърди, че многократно е канил ответника да заплати сумите по фактурите, но погашение на задълженията няма. Сочи, че съгласно постигнатите между страните договорености окончателното плащане на договорената цена следва да се извърши след приключване на всички видове ремонтни дейности и подписване на двустранни приемо-предавателни протоколи, каквито в случая се явяват подписаните от двете страни Акт № 2 /два броя/. Твърди, че въпреки подписването на Акт № 2, липсва заплащане цената на извършените СМР.

В законоустановения срок ответникът депозира писмен отговор, с който оспорва като неоснователни предявените искове. Признава съществуването на релевираните от ищеца облигационни правоотношения. Твърди, че е заплатил аванс по фактури № 00262 и № 100273, който е приспаднал от общата цена по офертата, дадена от ищеца. Твърди, че е заплатил на изпълнителя окончателната сума след приспадане на аванса. Ответникът твърди, че не му е връчван протокол от 28.08.2018г., посочен във фактура № 100273/29.08.2018г., както и че във фактурата липсва подпис на лицето В. Б.. Твърди, че за фактура № 100278/02.10.2018г. е узнал едва през месец февруари 2021г. Сочи за несъответствие между позициите, описани в Офертата и тези, описани в Акт № 2. Същото се отнасяло и до цените, описани в двата документа.

Ответникът твърди, че на 12.07.2019г. ищецът е издал две фактури, от които само първата е достигнала до ответника, а именно фактура № 100353 за сумата от 10 353,65 лева, задължението по която е платено. Сочи, че фактурата е издадена и платена във връзка с Договор № 24/04.07.2018г. Сочи, че фактура № 100354 за сумата от 7 127, 52 лева, издадена по Договора за

изработка на обект Оптикс, гр.София не е достигнала до дружеството/ответник.

Ответникът релевира възражение, че представените от ищеца фактури не са подписани от страните, поради което не доказват валидно възникнало задължение. Сочи, че получаването на фактура № 100278/02.10.2018г. от нейния адресат е следвало да стане в едногодишен срок от данъчното събитие – 02.10.2018г., но тъй като адресатът е узнал за нея едва през месец февруари 2021г., т.е. след изтичане на едногодишния срок по чл.116 ЗДДС, то възможността доставчикът на услугата да претендира вземането си по фактурата била погасена.

Ответникът твърди, че предаването на фактурите на И.К.-служител на възложителя, не доказва, че фактурите са били заведени в счетоводството на дружеството, както и че управителят на последното е бил запознат с тях. Твърди, че липсват доказателства по делото за предаване на фактурите от дружеството-ищец на И.К. /служител на ответника/. Оспорва ищцовото твърдение, че служителят И.К. е бил натоварен от работодателя/ответника да следи за изпълнение на възложените по силата на процесните два договора СМР и че е било лице за контакт по всички въпроси, свързани с изпълнение на договорите. Оспорва ищцовото твърдение за връчване на фактурите чрез имейл кореспонденция.

По делото са ангажирани писмени доказателства и съдебно-счетоводна експертиза.

Между страните не се спори, а събраните писмени доказателства установяват по несъмнен начин, че на 04.07.2018г. между „***“ ЕООД, ЕИК *** в качеството на възложител и „***“ ООД, ЕИК *** в качеството на изпълнител е сключен Договор за строителство № 24/07.2015г. с предмет „Направа на хидроизолация по покрив на ***-гр.София“ /съгласно чл.1 от Договора/. Страните са постигнали договореност, че всички конкретни СМР по възложения и приет за изпълнение строеж са описани в Приложение № 1, представляващ неразделна част от договора. Съгласно чл.2 от Договора, в същото Приложение страните са уговорили стойност на сделката, получена на база одобрените единични цени между страните, по съгласувани оферти, а окончателната стойност – да бъде уточнена след доказване и приемане с двустранни протоколи, на действително извършените количества и видове

СМР, като единичните цени по Приложенията се променят само при условията и реда на чл.3.1. от Договора /чл.2.2/. Съгласно чл.2.5, всички необхванати в Приложението СМР следва да се изпълняват след допълнително писмено договаряне между страните. Съгласно чл.5 от Договора всички необхванати в Приложение № 1 видове СМР, както и такива, които са се наложили за изпълнение в процеса на работата се ценообразуват допълнително след писменото им възлагане от Възложителя и сключването на Анекс към Договора със съответното допълнително време за изпълнението им. Съгласно чл.7 от Договора, плащането на работите, включително и на дължимия ДДС, е в левове и ще се извършва срещу фактура, изпълнените видове СМР, подлежащи на заплащане ще се отчитат с Количествено стойностна сметка за завършения период –Акт/Обр.19. Страните са уговорили разплащането по двустранно подписаните документи по чл.7 да се извършва в срок от 30 /тридесет/ банкови работни дни след подписването на Акт/Обр.19 за изпълнените и приети СМР и предоставяне на оригинална данъчна фактура за сумата в протокола /чл.9 от Договора/.

Установи се по делото, че на 7/4/2018г. възложителят „***“ ЕООД, ЕИК *** е подписал Оферта за изпълнение от „***“ ООД, ЕИК *** на следните СМР : Изолационни работи на обща стойност 2 470,20 лева; Доставка и полагане на битумна хидроизолационна мембрана на обща стойност 2 470,20 лева.; Доставка и полагане на битумна хидроизолационна мембрана на обща стойност 2 434,40 лева; Доставка и монтаж ф160 на обща стойност 55,00 лева; Механично захващане на битумна мушама по бордове на обща стойност 122,20 лева; Доставка и монтаж на отдушници за плосък покрив на обща стойност 135,00 лева или СМР на обща стойност 5 216,80 лева без ДДС /съгласно т.1 от графа „Забележки“/.

Страните не спорят, а събраните доказателства /фактура № 100262/06.07.2018г., неподписана за доставчик и получател, и неоспорена от страните/ установиха, че във връзка с Договор № 24/04.07.2018г. за строителство, възложителят е заплатил на изпълнителя сумата от 1 800 лева с ДДС /или 1 500 лева без ДДС/, представляваща аванс по Договор за направа на хидроизолация по покрив на ***-гр.София.

Установи се, че във връзка с горепосочените облигационни обвързаности между страните, на 29.08.2018г. изпълнителят „***“ ООД е издал фактура №

100273 с получател „***“ ЕООД, ЕИК *** за сумата от 4 877,88 лева, от която 4 064,90 лева дължима цена, представляваща неплатена част от цената на СМР по Договор за „Направа на хидроизолация по покрив на ***-гр.София“, съгласно приемо-предавателен протокол от 28.08.2018г., и 812,98 лева ДДС. Съгласно записването във фактурата сумата от 4 064,90 лева представлява разликата между 5 564,90 лева –обща стойност на плащане по Договор за направа на хидроизолация по покрив на ***-гр.София“ и сумата от 1 500 лева заплатен от възложителя аванс съгласно фактура № 100262/06.07.2018г. Във фактурата е посочена дата на данъчното събитие 28.08.2018г. и начин на плащане – платежно нареждане по конкретна банкова сметка в „Райфайзенбанк“. Фактурата не е подписана за доставчик и получател. Не се спори по делото, че сумата по фактурата е заплатена на изпълнителя.

От неоспорения по делото и необорен от останалите доказателства /писмени и гласни/ двустранен протокол „Акт 2 –Фундамент“ от 12.09.2018г. се установи, че описаните в протокола СМР на Обект -покрив на ***-гр.София, на обща стойност 1 482,30 лева без ДДС, са изпълнени и предадени от изпълнителя „***“ ООД, ЕИК *** на възложителя „***“ ЕООД, ЕИК **, като последният ги е приел без възражения. Актът е подписан за възложител от лицето И.К., а за изпълнител от инж.Мирослав Танчев.

На 02.10.2018г. „***“ ООД, ЕИК *** е издал фактура № 100278 с получател „***“ ЕООД, ЕИК *** за сумата от 1 778,76 лева, от която 1 482,30 лева цена и 296,46 лева ДДС, по Договор за направа на хидроизолация по покрива на ***-гр.София“. Във фактурата е записано, че задължението е съгласно приемо-предавателен протокол от 02.10.2018г. Липсват във фактурата подписи за издател/доставчик и получател. Не се спори по делото, че сумата по фактура № 100278/02.10.2018г. не е платена.

Страните не спорят, а събраните писмени и гласни доказателства установиха непротиворечиво, че на 13.09.2018г. между „***“ ЕООД, ЕИК *** в качеството на възложител и „***“ ООД, ЕИК *** е сключен Договор за строителство № П8, с предмет СМР на обект ОФИС СГРАДА С МАГАЗИНИ, находяща се в УПИ II- 71, жк „Л. - Зона Г“, район „П.“, съгласно Приложение № 1, неразделна част от Договора /чл.1.1 от Договора/. Съгласно чл.2 от Договора, възложителят се е задължил да заплати на изпълнителя цена в размер на 10 946,20 лева без ДДС, определена съгласно единични цени,

посочени в Приложение № 1, като крайната цена на договора ще се определи след цялостното завършване на всички ремонтни дейности, тяхното измерване и потвърждаване с двустранен приемо-предавателен протокол, без забележки и надлежно издадена фактура. Съгласно постигнатите договорености /съгласно чл.5.1. от Договора/изпълнителят се е задължил да издава за всяко плащане надлежно оформена фактура /чл.4,1/, а възложителят се е задължил да заплати цената на извършените и приети с двустранно подписан приемо-предавателен протокол между възложителя и изпълнителя СМР, в срока по т.3 /в срока на действие на договора/. Страните са подписали като неразделна част от договора Приложение № 1, в който са посочени конкретните възложени и приети за изпълнение СМР, на обща стойност 10 946,20 лева без ДДС или 13 138,44 лева с ДДС /2 189,24 лева ДДС/.

Страните не спорят, а събраните доказателства /фактура № 100277/02.10.2018г., неподписана за доставчик и получател, и неоспорена от страните/ установиха, че във връзка с Договор за направа на хидроизолация по покрив на обект ОФИС СГРАДА С МАГАЗИНИ, находяща се в УПИ II-71, жк „Л. - Зона Г“, район „П.“, възложителят е заплатил на изпълнителя сумата от 2 6627,09 лева с ДДС /или 2 189,24 лева без ДДС/, представляваща аванс по Договора.

Не се спори по делото, а събраните доказателства установиха по несъмнен начин факта, че на 02.11.2018г. „***“ ООД, ЕИК *** е издал фактура № 100289 с получател „***“ ЕООД, ЕИК ***, за сумата от 4 615,75 лева с ДДС /3 846,46 лева без ДДС/ дължима цена, представляваща неплатена част от цената на СМР по Договор за направа на хидроизолация по покрив на обект ОФИС СГРАДА С МАГАЗИНИ, находяща се в УПИ II- 71, жк „Л. - Зона Г“, район „П.“, съгласно протокол от 02.11.2018г. Съгласно записването във фактурата сумата от 3 846,46 лева без ДДС /4 615,75 лева с ДДС/ представлява разликата между 6 035, 70 лева - цена на СМР по Договор за направа на хидроизолация по покрив на обект ОФИС СГРАДА С МАГАЗИНИ, находяща се в УПИ II- 71, жк „Л. - Зона Г“, район „П.“ съгласно протокол от 02.11.2018г. и сумата от 2 189,24 лева /без ДДС/, представляваща заплатен аванс /по фактура № 100277/02.10.2018г./ Във фактурата е посочена дата на данъчното събитие 02.11.2018г. и начин на плащане – платежно нареждане по конкретна банкова сметка в „Райфайзенбанк“. Във фактурата липсват подписи за доставчик и получател.

Не се спори по делото, че сумата по фактурата е платена.

От неоспорения от страните и необорен от останалите доказателства /писмени и гласни/ двустранен протокол Акт 2 към Договор № П8/13.09.2018г. /“Количествена стойностна сметка“/, без дата/ се установи, че описаните в протокола СМР на обща стойност стойност 5 939,60 лева /без ДДС/, на обект ОФИС СГРАДА С МАГАЗИНИ, находяща се в УПИ II- 71, жк „Л. - Зона Г“, район „П., са изпълнени и предадени от изпълнителя „****“ ООД, ЕИК *** на възложителя „****“ ЕООД, ЕИК ***, като последният ги е приел без възражения. Актът е подписан за възложител от лицето И.К., а за изпълнител от инж.Мирослав Танчев.

Установи се, че на 12.07.2019г. „****“ ООД, ЕИК *** е издал фактура № 100354 с получател „****“ ЕООД, ЕИК *** за сумата от 7 127,52 лева /5 939,60 лева, представляваща цена и 1 187,92 лева ДДС/, дължими на основание Договор за направа на хидроизолация по покрив на обект ОФИС СГРАДА С МАГАЗИНИ, находяща се в УПИ II- 71, жк „Л. - Зона Г“, район „П.“, съгласно протокол № 2 от 12.07.2019г. Във фактурата липсват подписи за доставчик/издател и получател.

Не се спори по делото, а събраните доказателства установиха по несъмнен начин, че сумата по фактура № 100354/12.07.2019г. не е платена.

По делото не се спори, а събраните доказателства - съдебно-счетоводното заключение, което съдът изцяло кредитира с доверие като компетентно, обективно, неоспорено от страните и необорено от останалите доказателства, и показанията на свидетелката Чергова /главен счетоводител на ответника/ установиха непротиворечиво, че процесните фактури - № 100278/02.10.2018г. и № 100354/12.07.2019г. не са осчетоводени от дружеството-ответник по исковете, фактурите не са включени в дневниците по ЗДДС и в Справките-декларации по ЗДДС и ответникът не е ползвал данъчен кредит по същите фактури.

По делото са събрани показанията на свидетеля И.К., който в периода 01.2018г. -04.2020г. е изпълнявал длъжността „заместник директор строителство“ при дружеството-ответник по исковете, в което качество е изпълнявал правомощия по контрол на изпълнението на строително монтажните работи по двете процесни сделки. Съдът изцяло кредитира с доверие показанията на същия като допустими и относими към делото,

логични, последователни и необорени от останалите доказателства по делото. В показанията си същият сочи, че е бил лице за контакт между страните по процесните договори за строителство и в тази връзка е получавал от изпълнителя документи, в това число счетоводни, които е предавал на възложителя.

Въз основа на горепосочените доказателства първоинстанционният съд е приел, че по делото липсват доказателства за конкретния вид на строително-монтажните работи и за техните цени, включени в предмета на първия договор за строителство, поради което не може да се приеме, че ответникът дължи заплащане на стойността на описаните в исковата молба СМР по Договор за строителство от 04.07.2018г. Съдът е обсъдил Оферта от 7/4/2018, като е приел, че поради липсата на подпис, положен в нея за изпълнител, не може да бъде преценявана като Приложение № 1 по смисъла на чл.1 от Договора. В допълнение съдът е посочил, че се установява разминаване между съставената фактура и констативния протокол от гледна точка на дати, поради което самото обстоятелство, че монтажните работи са извършени на обекта не води само по себе си до основателност на иска, който е заявен на договорно основание. С изложеното съдът е обосновал извод за неоснователност на главния и акцесорен иск за вземанията, претедирани на основание Договор за строителство от 04.07.2018г. Относно главната претенция по втория договор за строителство районният съд е приел, че част от релевираните в исковата молба строително-монтажни работи – доставка и полагане на битумен грунд, доставка и полагане на битумна хидроизолационна мембрана „Plastomeric“ 4,5 кг/кв.м., доставка и монтаж на воронки, обработка на детайли за въздуховоди, комини и антени и обработка на линейни детайли/ са предвидени в Приложение № 1, представляващо неразделна част от Договора. Приел е за доказана и стойността на тези СМР – 5 779,50 лева без ДДС или 6 935,50 лева с ДДС, поради което и предвид липсата на доказателства за заплащане на посочената сума от страна на ответника, съдът е приел иска за доказан и основателен до този размер, и като такъв го е уважил. По отношение на останалите твърдяни от ищеца СМР – направа на бетонови стъпки пред метална конструкция, направа на отвор за барбакан и доставка и монтаж на такъв, районната инстанция е приела, че доколкото не са включени в Приложение № 1 към Договора, нито е установено възлагането им на изпълнителя в писмен вид, съгласно

договореностите между страните, претенцията за стойността им е недоказана и неоснователна и като такава подлежи на отхвърляне в посочената част. Акцесорният иск за сумата от 1 011,71 лева, представляваща лихва за забава върху главницата, съдът е отхвърлил като недоказан и неоснователен по аргумент на чл.303а, ал.3 от ТЗ /ако не е уговорен срок за плащане, паричното задължение по търговска сделка трябва да бъде изпълнено в 14 дневен срок от получаване на фактурата или на друга покана за плащане, а когато денят на получаване на фактурата или поканата за плащане не може да се установи или когато фактурата или поканата са получени преди получаване на стоката или услугата, срокът започва да тече от деня, следващ деня на получаване на стоката или услугата, независимо че фактурата или поканата за плащане са отпреди това/. Съдът е посочил, че в тежест на ищеца е било да установи фактите, пораждащи задължението за закъснителната лихва, което в случая не е сторено – по делото не са събрани доказателства за връчване на фактурата по втория договор за строителство на възложителя, както и кога точно са предоставени съответните услуги. С оглед изхода на делото съдът е присъдил в полза на ищеца съдебни разноски съразмерно на уважената част от претенциите, а именно: 475,04 лева в заповедното производство, изчислени на база 206,21 лева заплатена държавна такса и 500 лева заплатено адвокатско възнаграждение; 844,61 лева в исковото производство, изчислени на база : 206,21 лева заплатена държавна такса и 700 лева заплатено адвокатско възнаграждение, 289,40 лева заплатено възнаграждение на вещо лице, 60 лева възнаграждение на свидетел. В полза на ответника са присъдени съдебни разноски съразмерно на отхвърлената част от исковете, а именно присъдена е сумата от 281,51 лева, изчислени на база заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 860,00 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбите, инициирали настоящото въззивно производство, са подадени в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от надлежно легитимирани страни, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната част.

Правилността на решението се проверява с оглед наведените доводи във въззивната жалба.

По отношение на валидността и допустимостта на постановеното решение съдът намира, че същото е валидно и допустимо - постановено от родово и местно компетентен съд, по претенции, които са му подсъдни, произнесъл се е в законен състав и в рамките на търсената защита. Ето защо съдът дължи произнасяне относно правилността на атакуваното решение.

По главните искове с правно основание чл.422, ал.1 във връзка с чл.415, ал.4 от ГПК във връзка с чл.79, ал.1 от ЗЗД, чл.266, ал.1, изр.първо и чл.258, предл.второ от ЗЗД :

За да бъде уважен иск с горепосоченото правно основание е необходимо ищецът да докаже при условията на пълно и главно доказване наличие на следните факти: съществуване на твърдяното от него облигационно правоотношение по договор за изработка; изпълнение на задължението му за извършване на възложената работа; предаване на изработеното и съответно получаването/приемането му от възложителя.

Настоящият съдебен състав счита, че в случая по несъмнен начин е доказано наличието на посочените елементи от фактическия състав на иска по чл.266, ал.1, изр.първо във връзка с чл.79, ал.1 ЗЗД и чл.422 ГПК.

В казуса ищецът претендира съществуване на процесните вземания, на основание Договор за строителство № 24/04.07.2018г., и издадените във връзка с него фактура № 100278/02.10.2018г. /на стойност 1 482,30 лева без ДДС/ и „Акт 2 –Фундамент“ от 12.09.2018г. за СМР на стойност 1 482,30 лева без ДДС, както и Договор за строителство № П8/13.09.2018г., и издадените във връзка с него фактура № 100354/12.07.2019г. /за сумата от 5 939,60 лева без ДДС/ и Акт 2 към Договор № П8/13.09.2018г. /“Количествена стойностна сметка“/, без дата, за СМР на стойност 5 939,60 лева /без ДДС/.

Не се спори по делото относно съществуването на релевираните от ищеца облигационни правоотношения с ответника, както и относно това извършени ли са, в какъв обем и на каква стойност претендираните СМР по процесните два протокола /Акт № 2 от 12.09.2018г. и Акт № 2 /“Количествена стойностна сметка“/. Не се спори и относно факта на незаплащане стойността на тези СМР-та. В тази връзка съдът намира следното:

Процесните два протокола са частни удостоверителни документи. Протоколите са подписани за възложител и за изпълнител, като не се спори по делото относно автентичността на подписите в тях. Страните не спорят и относно представителната власт на лицата, положили подпис за всяка от тях в съответния протокол. Ето защо настоящият съдебен състав приема, че тези два документа обективират извънсъдебни признания на възложителя, че записаните в протоколите, които не са в негов интерес, действително са се случили. Извънсъдебните признания на неизгодни факти /а и съдебните такива - чл.176 ГПК/, макар да не притежават обвързваща съда материална доказателствена сила, имат голяма доказателствена стойност и значително убеждаващо въздействие във всеки съдебен граждански процес предвид житейската логика, че за твърдението на неизгодни факти по принцип не се лъже, тъй като няма интерес от това. Това обаче не означава, че страната, която оспорва собственото си признание, не може да го прави и да доказва обратното. Тежестта на доказване обаче е нейна – предвид вече направеното признание тази страна следва да проведе обратно главно доказване, което да постигне целта си – формиране на сигурно убеждение у съда в неосъществяването на признатите факти, следва да е пълно. С оглед на това и предвид, че по делото липсват твърдения и доказателства, с които ответникът по исковете да оспорва, респективно опровергава фактите по приемане на изпълнените от ищеца и предадени на ответника СМР, приети от последния без възражения / и описани в процесните два акта № 2/, съдът приема, че на основание постигнатите между страните облигационни обвързаности /по Договор за строителство от 04.07.2018г. и Договор за строителство от 13.09.2018г./ тези СМР са преминали във фактическа власт на възложителя, което от своя страна е породило задължението на последния да заплати тяхната цена.

Във връзка с гореизложеното съдът счита за неоснователни доводите и възраженията на ответника по претенциите, че неподписването на фактурите и неотразяването им в счетоводството на ответника е факт, имащ сам по себе си правна последица невъзникване на вземане на изпълнителя за цената на СМР-та. Както бе посочено по-горе, основание за възникване на вземането на изпълнителя за цената на доставката/изпълнената услуга не е фактурата/счетоводния документ, а сключения между страните договор, изпълнение на поетото от ищеца по договора задължение за доставка/услуга,

респективно приемане на доставката/изпълнението от страна на възложителя без възражения, които в случая са безспорно установени. В този контекст съдът счита за ирелевантен довода на ответника по исковете, че поради невръчване на процесните фактури в едногодишен срок от данъчното събитие вземането по фактурите не е възникнало.

За пълнота на изложението съдът счита за необходимо да посочи, че договорът за изработка е консенсуален. Законът не предвижда като условие за неговата валидност спазването на определена форма. Т.е. договорът се счита за сключен с факта на постигане съгласие между страните, а писмената форма има само доказателствено значение. Поради това, от правно значение е фактът на извършените строителни работи и наличието на постигнато съгласие между страните за тях – в тази връзка именно настоящият съдебен състав кредитира с доверие в казуса Оферта от 7/4/2018г., подписана от възложителя. А самото приемане на процесните СМР от страна на възложителя – тук съдът държи сметка, че процесните два протокола /Акт № 2 са подписани двустранно, - и липсата на каквито и да било възражения и оспорвания на същите в хода на действие на договора, водят съда до категоричен извод, че възложителят дължи заплащане на стойността на процесните СМР. В този смисъл съдът преценява като неправилен извода на районния съд, че не се дължи цената на претендираните СМР поради липса на писмена форма на възлагане, респективно поради липса на двустранно подписан от страните по договора анекс или друг акт.

Поради горното съдът намира за доказани и изцяло основателни предявените от ищеца главни установителни искове за сумите, представляващи главници по процесните фактури и като такива същите подлежат на уважаване в предявения размер, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на предявяване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда до окончателното им заплащане. В тази връзка и предвид частичното несъвпадане на крайния извод на двете съдебни инстанции атакуваното решение в частта, с която претенцията за главница по фактура № 100354/12.07.2019г. е уважена следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а в частта, с която претенциите за главници са отхвърлени следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което исковете бъдат уважени.

Относно акцесорните искове:

Договорът за изработка е търговска сделка и като такава по отношение на нея намират приложение правилата на ТЗ.

Съгласно чл.303а, ал.3 ТЗ, ако не е уговорен срок за плащане, паричното задължение трябва да бъде изпълнено в 14 дневен срок от получаване на фактура или на друга покана за плащане. Когато денят на фактурата или поканата за плащане не може да се установи или когато фактурата или поканата са получени преди получаване на стоката или услугата, срокът започва да тече от деня, следващ деня на получаване на стоката или услугата, независимо че фактурата или поканата за плащане са отпреди.

От събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установи, че съгласно Договор № 24/04.07.2018г. разплащането по двустранните документи /предвидени в договора/ се извършва в срок 30 /тридесет/ банкови работни дни след подписване на акта за изпълнение и приети СМР и предоставяне на оригинална фактура за сумата в протокола. Т.е. страните са уговорили срок за плащане, поради което по отношение на акцесорната претенция, за забава на главницата по фактура № 100278/02.10.2018г., разпоредбата на чл.303а ТЗ не е приложима. Същевременно съдът съобрази, че по делото липсват доказателства за връчване на оригиналната фактура на възложителя, т.е. не се доказаха елементи от фактическия състав, договорен между страните, пораждащ задължението на неизправната страна по сделката да заплати лихва за забава на главното парично задължение, поради което акцесорната претенция се явява неоснователна и като такава подлежи на отхвърляне.

По отношение на акцесорната претенция за заплащане на лихва за забава на главницата по фактура № 100354/12.07.2019г. настоящият съдебен състав напълно споделя изложените от районната инстанция фактически и правни изводи, поради което и при условията на чл.272 от ГПК препраща към тях.

В допълнение, с оглед на направените във въззивната жалба възражения, следва да се посочи, че събраните по делото писмени доказателства – извлечения от имейл адрес/поща на дружеството-ищец съдържат данни за време на изпращане на процесните фактури и техния адресат, но не съдържат данни относно получаване/узнаване на документите от адресата. Същото се отнася и до показанията на свидетеля Кондев, в които липсва информация

относно време на връчване на всяка една от процесните фактури на възложителя. Ето защо съдът намира за недоказани релевираните от жалбоподателя твърдения, че процесните фактури са надлежно връчени на възложителя, който е изпаднал в забава, считано с изтичане на 14 дневен срок от връчването.

Предвид на горното и поради съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции относно акцесорните претенции, решението на районната инстанция в посочената част е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Относно разноските:

Предвид изхода на спора първоинстанционното решение в частта относно разноските следва да бъде отменено и постановено друго, с което съдебните разноски, сторени в заповедното и в първоинстанционното исково производство се присъдят съразмерно с уважената /отхвърлена част от исковете.

Искането на „***“ ЕООД, ЕИК *** за присъждане на съдебни разноски за настоящата въззивна инстанция е неоснователно и като такова следва да се остави без уважение.

Право на разноски за въззивното производство има „***“ ООД, ЕИК ***, поради което и с оглед своевременното им заявяване и доказването на такива – 800 лева заплатен адвокатски хонорар и 206,21 лева заплатена държавна такса, „***“ ЕООД, ЕИК *** следва да бъде осъдено да заплати на „***“ сумата от 1 006,21 лева.

Мотивиран от горното, Окръжен съд-Благоевград

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 113/05.05.2022г., постановено по гр.д. № 658/2021г. по описа на Районен съд-П. в частта, с която са отхвърлени предявените от „***“ ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Х., бул.“***“ № 51, представлявано от управителя В. И. Б. срещу „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.П., ул.“***“ № 11, представлявано от управителя С. Г. Л. установителни искиове за сумите: 1 778.76 /хиляда седемстотин седемдесет и осем лева и седемдесет и шест стотинки/ лева,

представляваща неплатена част от цената по Договор за строително-монтажни работи с № 24/04.07.2018г., сключен между „****“ ЕООД /възложител/ и „****“ ООД /изпълнител/, във връзка с което е издадена фактура № 100278/02.10.2018г., ведно със законната лихва, считано от 21.12.2020г. и 192.12 /сто деветдесет и два лева и дванадесет стотинки/ с ДДС, представляваща част от главницата по фактура № 100354/12.07.2019г. за извършени СМР по Договор за строителство № 118/13.09.2018г., ведно със законната лихва, считано от 21.12.2020г., за които е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК № 9791/23.12.2020г. по ч.гр.д. № 1423/2020г. по описа на Районен съд-П., както и в частта относно съдебните разноски, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО съществуването на вземане на „****“ ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Х., бул.“****“ № 51, представлявано от управителя В. И. Б. от „****“ ЕООД, ЕИК *** от „****“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.П., ул.“****“ № 11, представлявано от управителя С. Г. Л., за сумите, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК № 9791/23.12.2020г. по ч.гр.д. № 1423/2020г. по описа на Районен съд-П., а именно:

1 778.76 /хиляда седемстотин седемдесет и осем лева и седемдесет и шест стотинки/ лева, представляваща неплатена част от цената на СМР по Договор за строително-монтажни работи № 24/04.07.2018г., сключен между „****“ ЕООД /възложител/ и „****“ ООД /изпълнител/, във връзка с което е издадена фактура № 100278/02.10.2018г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 21.12.2020г. до окончателното ѝ плащане;

192.12 /сто деветдесет и два лева и дванадесет стотинки/ с ДДС, представляваща неплатена част от цената на СМР по Договор за строителство № П8/13.09.2018г., сключен между „****“ ЕООД /възложител/ и „****“ ООД /изпълнител/, във връзка с което е издадена фактура № 100354/12.07.2019г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 21.12.2020г. до окончателното ѝ плащане.

ОСЪЖДА „****“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.П., ул.“****“ № 11, представлявано от управителя С. Г. Л. да заплати на „****“ ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Х., бул.“****“ № 51, представлявано от управителя В. И. Б., съдебни разноски съразмерно на

уважената част от исковете, както следва:

610,04 /шестотин и десет лева и четири стотинки/ лева в заповедното производство / ч.гр.д. № 1423/2020г. по описа на Районен съд-П./;

1 084,62 /хиляда осемдесет и четири лева и шестдесет и две стотинки/ лева в исковото производство /гр.д. 658/2021г. по описа на Районен съд-П./.

ОСЪЖДА „****“ ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Х., бул.“****“ № 51, представлявано от управителя В. И. Б. да заплати на „****“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.П., ул.“****“ № 11, представлявано от управителя С. Г. Л. сумата от 117,12 /сто и седемнадесет лева и дванадесет стотинки/ лева съдебни разноси в исковото производство /гр.д. 658/2021г. по описа на Районен съд-П./, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 113/05.05.2022г., постановено по гр.д. № 658/2021г. по описа на Районен съд-П. в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА „****“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.П., ул.“****“ № 11, представлявано от управителя С. Г. Л. да заплати на „****“ ООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Х., бул.“****“ № 51, представлявано от управителя В. И. Б., сумата от 1 006,21 /хиляда и шест лева и двадесет и една стотинки/ лева съдебни разноси за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____